

ÎNCHEIERE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Tamara Chișca-Doneva
Judecătorii Ion Druță, Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Doina Ioana Străisteanu, în interesele lui Secu Maria, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Secu Maria împotriva Societății pe acțiuni „JLC” cu privire la anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, declararea nulă a clauzei din contractul individual de muncă, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Secu Maria și menținută hotărîrea Judecătoriei Botanica municipiul Chișinău din 06 august 2015

c o n s t a ț ă

La 24 martie 2015 Secu Maria a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „JLC” cu privire la anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, declararea nulă a clauzei din contractul individual de muncă, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, a activat în cadrul SA „JLC” în calitate de operator la automatul de fasonat prin suflare.

La 05 martie 2015 SA „JLC” i-a comunicat reclamantei despre ordinul nr.339 din 18 noiembrie 2014, scris într-o limbă străină, de încetare a raporturilor de muncă cu aceasta în temeiul art.82 lit. f) Codul muncii.

Or, după cum susține ea nemijlocit, Secu Maria nu a făcut cunoștință cu ordinul în cauză, dar a aflat despre existența lui de la Inspectoratul de Stat al Muncii, din care cauză prin cererea din 26 februarie 2015 a cerut eliberarea ordinului pentru cunoștință.

Din conținutul ordinului, scris într-o limbă străină, de mîină (deși textul lui era tapat), rezultă că angajatorul a încetat raporturile de muncă cu reclamanta în legătură cu expirarea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată nr. 265/13 din 01 octombrie 2013. Cu toate acestea, Secu Maria susține că pîrîtul a încălcat prevederile art. 83 al. (1) și al. (4) Codul muncii, în situația în care acesta din urmă nu a înștiințat salariata cu cel puțin 10 zile lucrătoare înainte de expirarea termenului de valabilitate a contractului. Respectiv, cu titlu de consecință, acesta se consideră prelungit pe durată nedeterminată.

Contrar prescrierilor indicate la art.82 lit. f) și art. 83 al. (1), al. (4) Codul muncii, SA „JLC” a luat decizia de a înceta contractul individual de muncă la 18

noiembrie 2014, prin ordinul nr. 22 din 11 februarie 2015 începînd cu 10 februarie 2015 și ulterior prin ordinul nr. 472 din 06 martie 2015, fără a-i comunica reclamantei despre ordinele sus menționate.

Mai mult ca atît, ordinul nr. 339 a fost perfectat într-o limbă străină, contrafăcut ulterior cu înscrieri de mîină peste textul tapat al ordinului. Ilegalitatea acestui ordin a devenit evidentă pentru reclamantă în martie 2015, cînd a obținut copia acestuia. Textul ordinelor nr. 22 din 11 februarie 2015 și nr. 472 din 06 martie 2015 nu le-a recepționat, dar despre existența lor a aflat din scrisoarea pîrîtului din 05 martie 2015.

Indică că în urma accidentului de muncă produs la 31 decembrie 2014, reclamanta a suferit o „plagă prin zdrobire a falangei distale a degetului IV palmei pe stînga”, urmînd un concediu medical din 31 decembrie 2014 și pînă la 09 martie 2015.

La 31 ianuarie 2015 însă, prezentîndu-se la locul său de muncă pentru a aduce copia buletinului medical, reclamanta a fost agresată verbal și fizic de șefa sa Mămăligă Veronica, pentru ce ultima a și fost sancționată conform art. 78 Cod contravențional al Republicii Moldova de Inspectoratul de Poliție Botanica.

Ca urmare a acestui conflict, la 07 februarie 2015 Secu Maria a solicitat în scris angajatorului achitarea salariului restant, a prejudiciului material ca urmare a accidentului de muncă, deblocarea cardului de acces la locul de muncă, investigarea cazului de violență fizică și psihică din partea lui Mămăligă Veronica la locul de muncă, cu aplicarea sancțiunii disciplinare, iar la data de 02 martie 2015 aceasta a expedit și copiile buletinelor medicale.

În rezultatul cererilor înaintate, reclamanta a aflat că începînd cu 10 februarie 2015 nu mai deținea calitatea de salariat. La fel, a aflat despre existența ordinului nr. 22 din 11 februarie 2015, ulterior modificat prin ordinul nr.472 din 06 martie 2015, privind desfacerea contractului individual cu reclamanta începînd cu 08 martie 2015.

Sușține că nici ordinul nr. 22 din 11 februarie 2015 și nici ordinul din 10 februarie 2015 nu i-au fost comunicate.

Secu Maria a semnat contractul individual de muncă nr. 265/13 din 01 octombrie 2013 pe durată determinată, care prevedea angajarea reclamantei în calitate de operator la automatul de fasonat prin suflare. Deși art. 55 Codul muncii prevede posibilitatea angajării unui salariat pe o perioadă determinată în vederea executării unei lucrări cu caracter temporar, postul de muncă în care a fost angajată salariața însă nu avea nicidecum un caracter temporar, ci unul permanent, în situația în care manevrarea automatului de fasonat prin suflare nu era una robotizată. Deci, cu titlu de consecință, nerespectarea oricărei condiții stabilite de Codul muncii pentru încheierea contractului individual de muncă, atrage nulitatea acestuia. În circumstanțele date, avînd în vedere că Secu Maria și-a început activitatea la 01 octombrie 2013, iar munca ei nu a fost modificată vreodată, se prezumă că ea a îndeplinit aceleași sarcini de manevrare a automatului de fasonat prin suflare, în calitate de operator, deci continuu și permanent. Respectiv, rezultă nulitatea pct. 3 lit. b) din contractul individual de muncă nr. 265/13 din 01 octombrie 2013.

În situația în care probele prezentate confirmă fără dubii că salariața a fost concediată ilegal, pîrîtul urmează să achite salariul pentru fiecare lună de absență forțată de la lucru și pînă la ziua restabilirii în funcția ocupată, prejudiciul moral în mărimea unui salariu lunar de aproximativ 5180 lei și plata cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea pricinii date.

Cere reclamanta anularea ordinului nr. 339 din 18 noiembrie 2014 cu privire la încetarea raporturilor de muncă dintre reclamanta Secu Măria și SA „JLC”, restabilirea la locul de muncă deținut anterior în calitate de operator la automatul de fasonat prin suflare; declararea nulă a pct. 3 lit. b) a contractului individual de muncă nr. 265/13 din 01 octombrie 2013 în temeiul art. 55, 84 Codul muncii; încasarea de la SA „JLC” a salariului mediu de 5180 lei pentru fiecare lună de absență forțată de la muncă și pînă la ziua repunerii în funcția deținută; repararea prejudiciului moral cauzat în mărimea unui salariu lunar al reclamantei în sumă de 5180 lei; încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 06 august 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, a fost respins apelul declarat de Secu Maria și menținută hotărîrea Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 06 august 2015.

La 15 februarie 2016 avocatul Doina Ioana Străisteanu, în interesele lui Secu Maria, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești și emiterea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel la pronunțarea deciziei nu a aplicat legea care trebuia aplicată și a interpretat în mod eronat norma materială.

Astfel, intimatul SA „JLC” nu a probat în instanța de apel că ordinul nr. 339 din 18 noiembrie 2014 i-a fost adus la cunoștința recurente. Cu toate acestea, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată anume pe motivul că ordinul vizat a fost comunicat salariatei.

Instanța nu a dat apreciere argumentului apelantei privind eliberarea ilegală a acesteia începînd cu data de 08 martie 2015, în situația în care Secu Maria la această dată se afla în concediu medical și totodată această zi era una de sărbătoare și nelucrătoare. Or, conform art. 86 alin. (2) Codul muncii, nu se admite concedierea salariatului în perioada aflării lui în concediu medical, cu excepția cazurilor de lichidare a unității.

Copiile scrisorilor și avizelor prezentate în instanță nu demonstrează în vreun mod că în plicul recepționat de recurentă cu adevărat a fost inclus ordinul nr. 339 din 18 noiembrie 2014 sau alte ordine, în cazul în care salariate a aflat de existența acestuia abia la 05 martie 2015. Ba mai mult, la emiterea acestui ordin angajatorul a încălcat prevederile art. 83 al. (1) și al. (4) Codul muncii, care-l obligă de a înștiința salariatul cu cel puțin 10 zile lucrătoare înainte de expirarea termenului contractului.

În perioada cît salariate s-a aflat în concediu medical, în legătură cu accidentul produs la locul de muncă, angajatorul a emis 3 ordine suplimentare care nu au fost comunicate recurente, or aceasta fiind în imposibilitate fizică de a face cunoștință cu conținutul lor. Mai mult ca atît, toate aceste 3 ordine de modificare a datei concedierii au fost emise cu un singur scop – de a nu-i prelungi salariatei termenul contractului individual de muncă.

Deși recurenta a invocat faptul că munca pe care o presta nu avea un caracter temporar, ci unul continuu și permanent, ba mai mult pe toată perioada cît a activat și-a exercitat atribuțiile pe deplin și perseverent, instanța de apel a omis a se expune asupra argumentului dat. La fel susține că, funcția recurente nu a fost desființată, ea

continuând să existe în prezent, fiind deținută de o altă persoană care îndeplinește exact aceleași obligațiuni și sarcini.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de avocatul Doina Ioana Străisteanu, în interesele lui Secu Maria, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către prima instanță și instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de avocatul Doina Ioana Străisteanu, în interesele lui Secu Maria, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de avocatul Doina Ioana Străisteanu, în interesele lui Secu Maria, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de către avocatul Doina Ioana Străisteanu, în interesele lui Secu Maria, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Galina Stratulat